

Следъ едногодишенъ упоритъ трудъ усилията на Маркони се увѣнчали съ успѣхъ. Въ 1895 г., когато билъ на 21 година, той открилъ това, което отдавна търсилъ — *безжичното предаване на знакове*.

Първиятъ опитъ направилъ отъ бащиния си хамбаръ. Помощникъ му билъ единъ селянинъ. Маркони поставилъ предавателя въ хамбаря, а на стотина метра отъ него — приемателя. На помощника си казалъ:

— Шомъ чуешъ три малки звука — означаващи буквата С по морзовата азбука — веднага размахай кърпата си.

Едва предалъ тритъ точки по предавателния апаратъ, Маркони видѣлъ бѣлата кърпа на селянина да се размахва. Значи, опитътъ излѣзълъ сполучливъ.

Маркони се отдалъ отново на работа. Той билъ вече сигуренъ, че електрическитъ вълни могатъ да се предаватъ и улавятъ, и чрезъ тѣхъ ще може да победи пространството.

При втория си опитъ Маркони поставилъ селянина на по-голъмо разстояние, на отвѣдната страна на една могила.

— Когато чуешъ три звука, дай изстрелъ съ пушката си — казалъ той на помощника.

Мигъ следъ предаването се чува изстрелътъ. Откритието на Маркони е вече действителность.

При тѣзи опити той сполучилъ да предаде известия на около 2 километра разстояние.

Отначало Маркони не можалъ да намѣри подкрепа въ своята страна, затова потърсилъ такава въ Англия, и тамъ продължилъ своитъ опити. Презъ 1896 г. показалъ своето откритие въ Лондонъ предъ представителитъ на британското правителство. Отсетне тѣзи опити били повторени и на други мѣста, като всѣки пжтъ разстоянието за предаване на думитъ се увеличавало все повече и повече: отъ 3 на 6, и най-после на 13 километра.